

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 06.03.2003, sp. zn. 9 To 21/2003, ECLI:CZ:KSPL:2003:9.TO.21.2003.1

Číslo: 60/2003

Právní věta:

Trestný čin pohrdání soudem podle § 169b tr. zák. je možné spáchat při jediném jednání (roku) soudu, pokud k závadnému chování dojde opakovaně. Přitom za jednání soudu ve smyslu citovaného ustanovení je nutno považovat i počátek hlavního líčení, kdy za přítomnosti stran, tj. obžalovaného, státního zástupce a obhájce, soudních osob, tj. soudce a zapisovatele, je zjišťována přítomnost předvolaných a vyznaměřených osob a je sdělován další průběh řízení, a to i odročení již zahájeného hlavního líčení.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 06.03.2003

Spisová značka: 9 To 21/2003

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pohrdání soudem

Předpisy: § 169b tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zamítl odvolání obžalovaného J. S. proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8. 10. 2002, sp. zn. 1 T 56/2002, jako nedůvodné.

Z o d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Karlových Varech uznal rozsudkem sp. zn. 1 T 56/2002 ze dne 8. 10. 2002 obžalovaného vinným dvěma trestnými činy pohrdání soudem podle § 169b tr. zák., kterého se měl dopustit v Chebu při hlavním líčení vedeném u tamějšího okresního soudu pod sp. zn. 5 T 114/98 v procesním postavení obžalovaného tím, že dne 23. 11. 1999 v jednací síni č. 50 hrubými výroky, uvedenými ve spise, opakovaně urážel samosoudkyni JUDr. S. W. a hlučnými projevy nevole rušil jednání soudu tak, že musel být z jednací síně vykázán, a tím, že dne 31. 10. 2000 v jednací síni č. 31 hrubými výroky, uvedenými ve spise, opakovaně urážel samosoudkyni JUDr. S. W. a rušil jednání soudu. Shora citovaným rozsudkem uložil soud I. stupně obžalovanému trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon ho zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do

věznice s ostrahou.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které k výzvě soudu k odstranění vad doplnil. Namítl, že dne 31. 10. 2000 se nemohl dopustit předmětného trestného činu, neboť hlavní líčení nebylo zahájeno, a stejného jednání se tedy nedopustil opakovaně. V žádosti o projednání věci odvolacím soudem v jeho nepřítomnosti dále uvedl, že nebylo prokázáno, že by výrok byl určen JUDr. S. W., nad svými výroky ze dne 23. 11. 1999 projevil lítost.

Krajský soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Ve veřejném zasedání konaném v nepřítomnosti obžalovaného pak dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

Okresní soud provedl dokazování řádným procesním způsobem v rozsahu, který umožnil zjistit skutkový stav věci nevzbuzující žádné důvodné pochybnosti. V souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotil provedené důkazy a učinil správná a úplná skutková zjištění. Stěžejním důkazem jsou protokoly o hlavních líčeních, zachycující průběh hlavního líčení dne 23. 11. 1999 a 31. 10. 2000 včetně hrubě urážlivých výroků obžalovaného adresovaných samosoudkyni JUDr. S. W., které byly v hlavním líčení konaném dne 8. 10. 2002 jako listinné důkazy podle § 213 odst. 1 tr. ř. přečteny. Projednávaná činnost obžalovaného byla dále prokázána svědeckou výpovědí JUDr. V. Š. a přečtením protokolu o výslechu svědkyně JUDr. S. W. za splnění podmínek ustanovení § 211 odst. 1 tr. ř. (za souhlasu státního zástupce, když obžalovaný, řádně předvolaný k hlavnímu líčení, se neomluvenou neúčastí práva vyjádřit se k čtení protokolu vzdal).

Krajský soud se rovněž ztotožnil s právní kvalifikací obou trestných činů, neboť obžalovaný svým jednáním dne 23. 11. 1999 a dne 31. 10. 2000 pokaždé naplnil skutkovou podstatu trestného činu podle § 169b, alinea 1 a 2, trestního zákona, když opakovaně závažným způsobem rušil jednání soudu a opakovaně se při takovém jednání choval k soudu urážlivě. Obžalovaný v odvolání nesprávně dovozoval, že k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu pohrdání soudem je nutné rušit jednání, resp. chovat se k soudu urážlivě, při dvou různých jednáních. Tento trestný čin je však možné spáchat při jediném jednání (roku) soudu, pokud k závadnému chování dojde opakovaně. Námitce obžalovaného zpochybňující, že oznámení o odročení hlavního líčení na den 31. 10. 2000 nebylo jednáním, nelze přisvědčit.

Objektem daného trestného činu je důstojné projednání věci soudem a má-li být ochrana tohoto zájmu naplněna, je třeba za použití extenzivního výkladu považovat za jednání ve smyslu předpokládaném ustanovením § 169b tr. zák. i počátek hlavního líčení, kdy za přítomnosti stran, tj. obžalovaného, státního zástupce a obhájce, soudních osob, tj. soudce a zapisovatele, jak tomu bylo v projednávané věci, je zjišťována přítomnost předvolaných a vyrozuměných osob a je sdělován další průběh řízení, v daném případě odročení již zahájeného hlavního líčení. Skutečnost, že nebyly prováděny důkazy, není relevantní, neboť nezbytnou náležitostí jednání není provádění dokazování. Z obsahu závadných projevů obžalovaného ze dne 31. 10. 2000 je zcela zřejmé, že tyto byly namířeny proti samosoudkyni, nikoliv proti obhájce obžalovaného, když navíc i nevhodné projevy, adresované při jednání např. obhájci, lze jistě považovat za „rušení jednání soudu“.

Okresní soud nepochybil ani ve výroku o trestu. Důsledně se řídil ustanovením § 23 a § 31 odst. 1 tr. zák., když při úvaze o druhu a výměře trestu přihlížel k stupni společenské nebezpečnosti zvýšeným intenzitou jednání obžalovaného, jeho recidivou, byť nestejnorodou, a k možnostem nápravy a poměrům obžalovaného, na kterého bylo v minulosti působeno převážně represivními tresty. V rámci hodnocení nebezpečnosti činu pro společnost lze přihlídnout ke všem 11 záznamům v opisu rejstříku trestů z časového období 30 let pro různorodou trestnou činnost (opakovaně trestné činy podle § 197a, § 209a, § 213, § 221 tr. zák.). Od roku 1997 byly obžalovanému uloženy 3 nepodmíněné tresty

odnětí svobody v celkové výměře 2 roky a 10 měsíců. Trestní minulost obžalovaného vede soud k závěru, že mívá-li se účinkem i tresty represivní, tím spíše nelze předpokládat naplnění účelu trestu trestem alternativním, tedy nespojeným s výkonem trestu odnětí svobody. Za této situace uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, tedy v dolní polovině trestní sazby, když obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody až na 2 roky, nelze v žádném případě považovat trest za nepřiměřeně přísný.

V souladu s ustanovením § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou, neboť mu byl uložen trest za úmyslný trestný čin a zároveň nebyly splněny podmínky pro umístění do věznice s dozorem nebo se zvýšenou ostrahou.

Za shora uvedeného stavu věci pak Krajský soud v Plzni postupoval v souladu s ustanovením § 256 tr. ř. a odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl.